

Ansæret for, at man er kommet ind paa denne Vej at returnere til Sorø Akademi, hver Gang der er Tale om Udgifter, som have et mer eller mindre aandeligt Formaal, men med Hensyn til hvilket man har ondt ved at faae Pengene af Statskassen, og baade Regjeringen og Rigsdagen have været meget opfindomme i at udvinde Slægtskabs- og Svogerlagsforhold mellem de Formaal, for hvilke Baron Solberg stiftede Sorø Akademi og andre Formaal, som trængte til Penge. At man nu pludselig faar Omhed for denne lille Sum, forekommer mig at se noget besynderligt ud efter Alt, hvad der er flet i Forveien, og det synes mig, at man naturlig kan tænke sig, at hvis Stiftelsen kunde se paa denne Sag, vilde det let falde ham ind at sige: „Have I taget Jaarene, kunne I gjerne tage Buxlene med.“ Det forekommer mig derfor ikke, at der just har været særlig Anledning til at fremkomme med dette private Lovforslag. — Hvad selve Undringens Realitet angaar, skal jeg, efter hvad den ærede Minister har udtalt, ikke derom yttre mig. Jeg vilde naturligvis slet ikke have modsat mig, at Salgssummen var gaaet ind i Seminariefonden istedetfor, at der i det oprindelige Lovforslag stod Statskassen; men nu at gaa denne besværlige Vej, at underfaste denne gamle Sag en saa vidtløftig Behandling, forekommer det mig, at der ikke er den mindste Anledning til. Vi vide Alle, at det i Finantsloven hedder, at der er en Seminariefond; der er en meget spinkel Bægt, et meget svagt Skillerum, der i Finantsloven paa Kultusministeriets Budget adskiller denne Seminariefond fra andre Fonds og andre Indtægter og Udgifter; men selve Kapitalen, hvoraf denne Fond tidligere har bestaaet, er ved tidligere Regjeringens Medvirkning i alt Væsentligt borte, og de aarlige Indtægter, som Seminariefonden har, ere ikke af nogen Betydning overfor de store Udgifter. Jeg kan erindre, at jeg har set, at der er nogle Kirker, som Seminariefonden eier, som give 1,000 Rbd. mere i Udgift end i Indtægt eller saa omtrent. — (Fischer: Det er feilt!) Er det det? ja saa kan De jo rette det. — Det, at man nu vil bruge denne vidtløftige Fremgangsmaade, vil jo, det kan jeg med Bished sige, føre til, at der ikke kommer Noget ud af det Hele, og saa staar Ministeriet overfor denne administrative Forlegenhed, som man har søgt at afhjælpe. Jeg synes, at det er ganske besynderligt, at man vil indlade sig paa noget Saadant, og det Hele forekommer mig at være, om jeg saa maa udtrykke mig, noget tomt Formaliteter; dertil vil jeg ikke være med, jeg vil ikke stemme derfor. Jeg tror, at det Rigstige vil være, at dette private Lovforslag saar samme Skjæbne, som er bleven sædvanlig her i Thinget for private Lovforslag, og jeg tror, at uagtet flere ærede Medlemmers Navne kunne tillægges dette Forslag en Del Navneværdi, skal man dog ikke lægge videre Bægt derpaa; thi i dette

Forhold er Værdien virkelig ikke baseret paa Metal.

Formanden: Det Spørgsmaal, som den ærede Landssthingsmand under sit Forebrag kom til at berøre, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der ved Fortsættelsen af den afbrudte 3die Behandling af et beslagte Lovforslag kunde være stillet Undringsforslag, ligger jo ikke for her; ellers tror jeg ikke, det vilde være vanskeligt at gjøre det indlysende for den ærede Landssthingsmand, at der efter det Standpunkt, hvorpaa Lovforslaget befandt sig i det Dieblit, Afbrudelsen skete, ikke kunde stilles Undringsforslag uden ved en Afgivelse fra Forretningsordenen, hvilken i dette Tilfælde maatte vække forskjellige Betænkkeligheder. En nærmere Udvikling heraf vil inidertid ikke være paa sin Plads her; men hvis den ærede Landssthingsmand skulde sætte Pris derpaa, skal jeg gjerne efter Mødet meddele ham mine Grunde.

Frieger: Jeg tilstaar, at jeg egentlig ikke havde i sinde at tage Ordet mere i denne Sag, men der er faldet et Par Ytringer dels fra den ærede Minister og dels fra det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, som gjør, at jeg dog maa erindre om Sagens virkelige Stilling. Vi ere jo saaledes stillede — jeg vil ikke sige heldigt — at vi have tilstrækkelig Tid at anvende paa Sagen. Man kunde maaste endog sige, at hvis dette lille Lovforslag fremmes, har det den heldige Egenkab, at det vil kunne sætte Formanden istand til at holde Møder, Noget, som han maaste ellers ikke vilde være istand til; saaledes er jo Situationen. Naar inidertid det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, omtalte dette Lovforslag som et privat Lovforslag, og i den Anledning anstillede en Sammenligning mellem, hvad der tidligere er fset med private Lovforslag, som ere satte istedetfor Regjeringens Forslag, tror jeg dog, at selv det ærede Medlem inden han sluttede, kom til at mindes, at det kun er i meget uegentlig og i fuldstændig formel Betydning, at dette Lovforslag kan kaldes privat. Det vilde vistnok aldrig være faldet de Medlemmer, der i Formen have indbragt dette Lovforslag, ind at opstille et privat Lovforslag angaaende denne Sag, hvis Situationen ikke havde været den eiendommelige, der, som det er Thingets Medlemmer bekendt, kom frem ved, at det Undringsforslag, som man ellers vilde have stillet, ikke kunne fremkomme. Det vil jo erindres, at det var i den høitærede Kirke- og Undervisningsministers Fraværelse, at denne Sag var til 3die Behandling, og at der da fremkom en Indsigelse fra det ærede 6te kongevalgte Medlem (Rosensørn-Teilmann) imod Lovforslaget. Det forekom mig da ikke heldigt, at vi i det Dieblit under Ministerens Fraværelse skulde gaae til en Afstemning, hvad enten nu Resultatet var blevet det, at man havde lukket Døren i og ladet Sagen passere,